

носило то си и по него безконеченъ върволякъ отъ съграждане и почитатели, и пѣснитѣ на хорѣтъ, и рѣчитѣ на ораторитѣ... Признателното отечество бърза, уви, малко късно, да поправи неправдата, сторена на единъ великъ свой синъ... И той захълца истинската!

Но веднага се усмихна самъ на себе си. Той се досѣти, че нѣма да умре, че депешата, която утрѣ ще се удари въ София, (той ще я даде на нѣкой селенинъ да я занесе на телеграфната станция, а самъ ще отпътува за Бѣлево), е назначена само за испития на човѣшкото нищожество; че като прѣдизвика първий избухъ отъ съчувствия горещи и се упои отъ зашеметителния тамякъ на славата, макаръ само за единъ день, той ще даде повторно депеша, отъ Бѣлево, за да опровергае Стайковата, като подла мистификация.. Любопитно ще е тогава да види изумлението и побѣсняването на сичкитѣ тие господа, на които тѣй хитро той измами искренности! Не, тази идея бѣ гениална.

Заранъта, изнуренъ отъ силни и остри вълнения и отъ остри муцуни, той стана съ хлѣтнаги отъ безсъница очи и се нахана да приведе въ изпълнение плана си.

Внезапно една неприятна, съвсѣмъ прозаическа мисль го стрѣсна: ами домашнитѣ му? Какво ще бѣде тѣхното положение когато узнажтъ отъ печата смрътъта му! За да се постигне цѣльта му, той не трѣбваше да ги прѣдупрѣждава... Но какъ да ги държи единъ или два дена въ ногтетѣ на тая адска вѣсь!...

Той намѣри сега своята гениална идея идиотска.

И фърли изъ прозореца депешата, която падна долу на купището.

А въ тая депеша се съдържаше славата му.

Една свиня се спуствна и я изѣде!

